

İÇİ BOŞ MEŞE

Yavuz DEMİRKIRAN

İçi Boş Meşe

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil ormanın kalbinde, ahır kadar geniş ve kimsenin hatırlayamadığı kadar yaşlı, içi boş bir meşe ağacı vardı. Kabuğu pürüzlü ve sıcaktı, dalları açık kollar gibi uzanıyordu. Bir bahar sabahı iki sincap ikiz gövdeye tırmandı. Pip minik kırmızı bir atkı takmıştı. Pop küçük, mavi bir palamut kabuğundan çanta taşıyordu. "Bu ağaç mükemmel!" dedi Pip cıvıldayarak. "Bütün fındıklarımıza yer var!"

İkizler en yüksek dalda sıcacık bir köşe bulup içini palamutlarla doldurdular. Pop onları düzgün yığınlar hâlinde ayırırken Pip cıvıldıyor ve oradan oraya koşturuyordu. "Buraya! Şuraya! Ne çok fındık!" dedi Pip, kuyruğunu sallayarak. Pop sallanan bir yığına kaşlarını çattı. "Lütfen Pip, biraz daha sessiz ol. Sayıyorum." Ama Pip çoktan yine fındık toplamaya gitmişti.

O gece iki baykuş sessizce meşe ağacına süzüldü. Owl'en'in bir gözünün üstünde beyaz tüylerden bir leke vardı, Owlvie ise örme bir dal tünec taşıyordu. Derin, karanlık bir oyuğa yerleştiler. "Ne güzel sessiz bir köşe," dedi Owlvie yumuşak bir sesle. "Uyumak için mükemmel," diye onayladı Owl'en. "Yeter ki sessiz kalsın." Çok aşağıda, bir böcek ailesi kabağa tırmanıyor, minik yaprak demetleri sallanıyordu.

Böcek ailesi, kabuğun altındaki, köklere yakın yere taşındı. Liderlerinin parlak, bakır rengi bir sırtı vardı ve küçük böcekler çalışırken mırıldanıp cıvıldıyorlardı. "Temiz, temiz!" diye şarkı söyleyerek çatlaklardaki tozu süpürüyorlardı. Meşe ağacı hızla doluyordu. Yukarıda sincaplar, ortada baykuşlar, aşağıda böcekler, hepsi tek bir kocaman ağacı paylaşıyordu.

Birkaç gün herkes meşgul ve mutluydu. Sonra sorunlar başladı. Sabahleyin sincap ikizler baykuşların oyuğunun hemen yanından koşup cıvıdayarak geçtiler. Owl'en kocaman altın rengi gözlerinden birini kırıştırdı. "Çok gürültülü!" dedi. "Uyumak için sessiz köşelere ihtiyacımız var!" Pip durdu, gür kuyruğu sarktı. "Ama sabah oyun zamanı!" dedi.

Sonra böcek ailesi, temiz kabuklarının üzerine dağılmış kırıntılar ve palamut kabuğu parçaları buldu. Bakır sırtlı lider antenlerini salladı. "Bu dağınıklığı kim yaptı?" Sincap ikizler aşağıdan baktılar. "Fındıklarımız yuvarlandı," dedi Pop utangaç bir sesle. "Özür dileriz." Ama böcekler vızıldayıp homurdandılar, baykuşlar öttü, sincaplar da karşılık verdi. Kimse mutlu değildi.

Üçüncü güne gelindiğinde içi boş meşe tartışmalarla doluydu. "Fındıkların dalımı kapatıyor!" diye ciyakladı Pip. "Ötüşünüz bizi uyandırıyor!" "Koşuşmanız kabuğu sarsıyor!" diye vızıldadı böcekler. Baykuşlar benekli tüylerini kabarttılar. "Bu ağaç sessiz olmalı!" "Bu ağaç eğlenceli olmalı!" "Bu ağaç düzenli olmalı!" Herkes aynı anda konuşuyordu ve kimse dinlemiyordu.

Gövdenin yükseklerinde, Tap adında genç bir ağaçkakan bütün bu gürültüyü duydu. Tap, içine bir dal kalem sokulmuş küçük yeşil bir yaprak yelek giyyordu. Başında parlak kırmızı bir başlık vardı. Kabuğa usulca vurdu: tak-tak-tak. "Affedersiniz!" diye seslendi. "Bir şey söyleyebilir miyim?" Herkes sustu. "Nedir?" diye sordu Owl'en.

Tap bir dala zıpladı. "Hepiniz tek bir büyük ağaçta yaşıyorsunuz," dedi neşeyle. "Neden bir orman meclisi kurmuyorsunuz? Herkes toplanır, herkes fikirlerini paylaşır ve herkes sırayla konuşur." Sincaplar başlarını yana eğdiler. Baykuşlar altın gözleriyle baktılar. Böcekler birbirlerine fısıldadılar. "Bir meclis mi?" dedi Pip. "Ne hakkında konuşuruz?" "Her şey hakkında!" dedi Tap, dal kalemini tıklatarak.

O akşam bütün orman hayvanları geniş, düz bir dalda toplandı. Tap sessizlik için vurdu. "Önce," dedi, "her birimiz neye ihtiyacı olduğunu söylesin." Owl'en öttü: "Uyumak için sessiz köşeler." Bakır sırtlı böcek tıkladı: "Temiz kabuk ve yaprak demetlerimiz için yer." Pip ile Pop birbirlerine baktılar. "Fındıklarımız için dallar," dedi Pop sessizce.

Tap her fikri dal kalemiyle büyük bir yaprağa yazdı. "Şimdi," dedi, "hepimiz ihtiyacımız olanı nasıl elde edebiliriz?" Sincap ikizler patilerini kaldırdılar. "Fındıklarımızı yalnızca tek bir dalda saklayabiliriz!" dedi Pip. Owl'en yavaşça başını salladı. "Ve baykuşlar sessizlik için en derin, en karanlık oyuğu tutabilir." Böcekler heyecanla vızıldadılar. "Biz de kabuğu temizleyebiliriz!"

Herkes birlikte plan yapmaya başladı. İkizler fındıkları için sağlam bir dal seçtiler ve onları düzenli tutmaya söz verdiler. Baykuşlar sessiz köşeleri aldılar ve geceleri yumuşak sesle ötmeyi kabul ettiler. Böcekler ağacın bakıcıları oldular, kabuğu süpürüp parlattılar. "Sırayla yapmak işe yarıyor!" dedi Tap, hepsini yazarken. Meşe ağacı usulca hışırdadı, sanki planı sevmiş gibiydi.

Ertesi sabah içi boş meşe farklı hissettiriyordu. Pip ile Pop dallarında fındıkları ayırıyorlardı, fareler kadar sessizdiler. Owl'en ile Owlvie derin oyuklarında huzur içinde uyudular. Böcekler kabuğu parlayana kadar süpürdüler. "Bu çok daha iyi," diye vızıldadı bakır sırtlı lider. "Çok daha sessiz," dedi Owlvie. "Çok daha düzenli," dedi Pop gülümseyerek. "Ve çok daha dostça," diye ekledi Pip.

Kısa süre sonra orman meclisi her hafta toplandı. Tap dal kalemini tıklattıyor, herkes sırayla konuşuyordu. Sincaplar fındıklarını böceklerle paylaştılar. Baykuşlar geceleri bütün ağacı gözetlediler. Böcekler kabuğu temizlediler ve daldan dala haber taşıdılar. "İyi bir takımız," dedi Tap ve bütün hayvanlar mutlu bir hışırtıyla onayladılar.

Sonbahar rüzgârları estiğinde içi boş meşe sıcacık ve arkadaşlarla dolu kaldı. Sincap ikizler herkes için fındık depoladılar. Baykuşlar akşam karanlığında sessiz hikâyeler paylaştılar. Böcek ailesi kabuğu temiz ve parlak tuttu. "Bu ağaç yuva," dedi Pop yumuşak bir sesle. "Yalnızca bizim için değil," dedi Pip, "hepimiz için." Yaşlı meşe kökünden tepesine kadar memnuniyetle gıcırdadı.

Ve böylece içi boş meşe, içinde yaşayan herkesi barındırarak uzun ve huzurlu durdu. Orman hayvanları, yeri paylaşmanın dinlemeyi, nezaketi ve sırayla yapmayı gerektirdiğini öğrendiler. Birlikte çalıştıklarında, büyük, yaşlı ağaçları herkesin bir yeri olduğu mutlu bir yuva oldu. Tap dal kalemıyla son kez vurdu ve bir yaprağa yazdı: "Saygı ve uzlaşma, huzurlu toplulukları mümkün kılar."